

บันทึกนี้คล้ายๆ เป็นการ AAR การเดินทางระหว่างวันที่ ๙ - ๑๗ มี.ค. ๕๖ ไปกับคณะ ๙ คน เราเดินทางโดยสายการบิน ANA ชั้นธุรกิจ ซึ่งบริการดีในแง่ที่นั่ง-นอนสบาย บริการอาหารและเครื่องดื่มมาก พนักงานเอาใจใส่โอภาปราศรัยดีมาก สังเกตว่าพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินทั้งหมดเป็นผู้หญิง ไม่มีผู้ชายแม้แต่คนเดียว

จุดอ่อนสำคัญอยู่ที่หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษมีน้อยไป และผมสังเกตว่า เขาพยายามตัดค่าใช้จ่ายหรือความหรูหราที่ไม่จำเป็นออกไป ไม่แจกกระเป๋าใส่ผ้าหอม, chapstick, โลชั่น, ถุงเท้าสวมบนเครื่อง โดยมีโลชั่นทาผิวให้ใช้ในห้องน้ำในช่วงบินระหว่างโตเกียวกับวอชิงตัน ดีซี แต่ช่วงบินระหว่างโตเกียวกับกรุงเทพฯ ไม่มี

ที่มีเพิ่มคือ สลิปเปอร์สำหรับสวมบนเครื่องบิน และมีถุงให้ใส่กลับบ้านด้วย แอมixon คัทรองเท้า ๑ อัน

ห้องรับรองผู้โดยสารชั้นธุรกิจและบัตรทองของ ANA ที่โตเกียวใหญ่มาก มีบริการที่เราประทับใจและติดใจคือบริการห้องอาบน้ำฟรี มีสิ่งอำนวยความสะดวกในการชำระร่างกายครบครันยิ่งกว่าโรงแรม ในห้องรับรองมีไวไฟให้ใช้ฟรี มีอาหารว่างอาหารร้อนครบครัน แต่ผมไม่ได้ลองไปใช้บริการอาหารร้อน อ. หมอปานเทพ รัตนกร เป็นผู้แนะนำให้ผมลองไปกิน แต่ผมไม่ได้ไป เพราะที่เลี้ยงบนเครื่องบินก็มากเกินไปอยู่แล้ว

ผมมีข้อสังเกตว่า การออกแบบตำแหน่งของห้องรับรองของแต่ละสายการบิน กับประตูขึ้นเครื่อง เขาจัดให้อยู่ใกล้กัน สะดวกต่อผู้โดยสารดีมาก เรื่องแบบนี้ สนามบินของประเทศใด ก็ย่อมเอื้อเพื่อต่อสายการบินชาติตนเป็นพิเศษ

อ. หมอปานเทพ มีความรู้เรื่องเครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ ดีมาก ขากลับผมจึงได้รับคำแนะนำให้ซื้อของใช้กระจุกกระจิกหลายอย่าง ที่ตามปกติเวลาเดินทางผมไม่ได้สนใจเลย ทำให้ผมตระหนักในข้ออ่อนด้อย ที่เกิดจากการตั้งใจฝึกฝนตนเองให้มีสมาธิอยู่กับเรื่องบางอย่างเท่านั้น ทำให้ผมเป็นคนที่มีความรู้แคบ

โรงแรมในอเมริกาที่เราไปพักคือ Omni Shoreham ที่น่าจะ ๔ ดาว ค่าห้องพักคืนละ \$255 บวกภาษีอีกคืนละ \$37 ไม่มีแปรงสีฟันยาสีฟัน หวี ให้ มีแต่สบู่ โลชั่น และน้ำยาบ้วนปาก ที่มีให้มากมายคือผ้าเช็ดตัวสารพัดขนาด และที่นอนนอนสบายมาก ที่ผมประทับใจคือกาแฟที่เสิร์ฟกับอาหารเช้าอร่อยกว่าทุกโรงแรมในอเมริกาที่ผมเคยพัก คือรสเข้มดี ตามปกติกาแฟอเมริกันจะจางๆ รสไม่เข้มข้น ไม่ทราบว่าเป็นเพราะในช่วงหลังๆ ที่มีกาแฟ สตาร์บัค และยี่ห้ออร่อยอื่นๆ มาทำให้กาแฟในโรงแรมปรับปรุงขึ้นหรือเปล่า แต่ที่ผมไม่ชอบคืออาหารเนื้อของโรงแรมนี้เค็มมาก และเหมือนเดิมทุกวัน ที่ชอบมากคือผลไม้ มีสารพัดเบอร์รี่ให้ตักกิน แต่สังเกตว่า บลูเบอร์รี่ไม่หอมเหมือนอย่างที่เคยกินที่ซาน ฟรานซิสโก

ที่น่าประทับใจคือโรงแรมนี้สร้างและเปิดใช้เมื่อ ค.ศ. ๑๙๓๐ เป็น super modern hotel ในสมัยนั้น อายุ ๘๓ ปี แต่โครงสร้างด้านสถาปัตยกรรมยังใช้ได้ดี ส่วนรายละเอียดภายในคงจะมีการปรับปรุงไปหลายรอบแล้ว

ผมออกไปวิ่งตั้งแต่เช้ามีดทุกวัน ท่านอธิการบดี ศ. นพ. รัชตะถามว่าผมไม่ห่วงความปลอดภัยหรือ ผมตอบว่า ผมรู้สึกว่าการสังคมนออเมริกาเวลานี้ปลอดภัยกว่าเมื่อ ๒๐ ปีก่อน ท่านแนะนำว่า ให้เอาเงินใส่กระเป๋าไว้สัก ๑๐ - ๒๐ เหรียญ มีคนมาขอจะได้ให้ไป ป้องกันโดนทำร้าย

กลับมาถึงบ้าน ได้กินข้าวกล้องอินทรีย์ที่ผมเคยแนะนำไว้ กับผักผักฝีมือสาวน้อย อร่อยกว่าอาหารชั้นดีราคาแพงบนเครื่องบินและที่โรงแรม อย่างเทียบกันไม่ได้เลย ที่สำคัญเป็นอาหารสุขภาพ

ตลอดการเดินทาง ผมอ่าน นสพ. เพื่อเรียนรู้ความเป็นไปของโลก เพื่อให้ตนเองกว้างขึ้น และได้เขียนบันทึกลง บล็อก จำนวนหนึ่ง ผมสังเกตว่า นสพ. ในประเทศเจริญแล้ว ชาวมีสาระกว่า นสพ. บ้านเรา

วิจารณ์ พานิช

๑๗ มี.ค. ๕๖

บนเครื่องบิน สายการบิน เอเอ็นเอ จาก โตเกียว กลับกรุงเทพ ปรับปรุงที่บ้าน ๑๘ มี.ค. ๕๖